

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה:
תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 •
מען מרכזי: "עולמפרס" • מודפס ב"הרמס החדש" בע"מ, תל-
אביב, מרח' בואביגור. הפצה: "גד" בע"מ" • גופות: "צילוקורפיה
כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך
תכנית: יוסף שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה:
אברהם פיטמן • מח' המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

אחרי שאותה כתבה נוראה נמסרה לבי-
 קורת הצנזורה הצבאית, הגיע הוכנה
 גם ליריעת דובר צה"ל דאז, משה (מיישי)
 פרלמן. פרלמן נפגש עם אבנרי, הודיע
 לו שהרמטכ"ל, ייגאל ידין, מבקש לגנוז
 את הכתבה, לא על פי הוראה, אלא מר-
 צונו הטוב של העולם הזה. מויש נדהם
 כשאבנרי דחה את הבקשה, איים שפירוש
 דחיית בקשתו של ידין יהיה עימות ישיר
 עם הרמטכ"ל. לא היה זה נימוק משכנע.
 הכתבה פורסמה.

להן בשטחים חיוניים אחרים) התיינה
 חייבות לשרת שנתיים — בעוד שחלק
 של הבנות לא ישרת כלל.
 שימולב! אלה הם הדברים שהקפיצו
 או את ייגאל ידין, שעוררו את חמתו
 וקיצפו עד שהחליט כי המאמר אינו אלא
 "פניעה במוראל צה"ל". העובדה שגם
 כיום מסוגל אדם זה להגדיר את תוכן
 הכתבה וניסוחה כ"טיפול לא נכון", מצי-
 ביעה על מערכת המושגים שלו.

ידין מציון שהכתבה לוותה ב"צילומים
 לא נכונים". עצם העובדה שמי שהיה
 רמטכ"ל לפני 27 שנים וכיום טוען לכתר
 ראשי-הממשלה מוצא בליבו חוצפה לק-
 בוע מה הם "צילומים נכונים" ומה הם
 "צילומים בלתי-נכונים", מעידה על אופיו
 הטוטאליטארי. אבל, בבקשה, שיפטו ב-
 עצמכם — מה היתה התמונה ה"בלתי
 נכונה". לדעת רביאלוף ידין, זו לא היתה
 חלילה, תמונה פרונוגרפית. היתה זו
 התמונה המרכזית בכתבה. שהשתרעה לרו-
 חב עמוד אחד והראתה חילת מסתרכת
 במישר צבאי כששתי חברותיה משי-
 תעשות ליד השולחן (ראה התמונה ב-
 עמוד זה). מוזעזע נכון?

לא ייאמן, אבל זהו התצלום שהרתחה
 את ידין וגרם לו להטיל חרם מטעם

התגובה היתה מיידית. ייגאל ידין, מר-
 רה הדמוקרטיה, הטיל חרם על העולם הזה.
 הוא לא יכול לאסור את הפצתו במחנות
 צה"ל או לאסור על חיילי צה"ל את
 קריאתו, אבל הוא ביטל את רכישת הר-
 עיתון מתקציב צה"ל עבור חדרי הקריאה
 והתרבות במחנות צה"ל. הרמטכ"לים שי-
 באו בעיקבותיו לא אסרו את הפצת
 העולם הזה בצה"ל, כטענתו של ידין.
 הם פשוט לא חידשו את רכישת העיתון
 עבור קוראי העולם הזה בצה"ל מתקציב
 הביטחון. העולם הזה גם לא ביקש מעולם
 לחדש רכישה זו.

לא היתה זו פעולת-העונשין היחידה
 שנקט ידין על שהעולם הזה העז להמרות
 את פי הגבורה. מייד אחרי הופעת אותה

קיא יקי

בראיון שהעניק ערב הבחירות ל-
 רפאל בשן, איש ידיעות אחרונות, ניסה
 הפרופסור ייגאל ידין, מנהיגה של התי-
 נועה הדמוקרטית לשינוי, לטעון כאילו
 מאחרי גילויי העולם הזה אודותיו מסתתר
 סיכסוך אישי בין אורי אבנרי לבינו.
 בין שאר השאלות, שאל בשן את ידין:
 "מדוע מתקיף אותך העולם הזה בכל
 שבוע? מה יש להם נגדך?"

על כך השיב לו ידין: "אני חושב ש-
 אורי אבנרי כתב זאת בעצמו, במאמרו
 בשבוע שעבר. לדבריו, טענותי נגדי
 נובעות עוד מהתקופה שבה כיהנתי כי-
 רמטכ"ל, כאשר אסרתי את הפצת העולם
 הזה במחנות צה"ל, מפני שהם פירסמו
 כתבה שפגעה מאד במוראל, עליידי טי-
 פול לא נכון וצילומים לא נכונים בי-
 סוגיית שירות הבנות בצבא. עובדה היא,
 כי מאז שהחלטתי שהעולם הזה לא יופץ
 במחנות צה"ל, המשיכו רוב הרמטכ"לים
 האחרים בקו הזה. אורי אבנרי כותב כי
 מאמר בפירוש. כי הוא ראה בכך את
 התחלת הסיכוך בינו לבינו."

קטע זה מדבריו של הפרופסור ידין
 ראוי להתייחסות מעמיקה ולניתוח מדוק-
 דק, שכן יש בו כדי להעיד על אופיו,
 מהות אישיותו ותפיסת-עולמו של האיש,
 שמערכת אדירה של יחסי-ציבור ניסתה
 להציג כגואל הדמוקרטיה בישראל.

ניסיונו של ידין להציג את המערכת
 שמנהל העולם הזה נגדו כעניין של סיכסוך
 אישי, על רקע מיסחרי — משום שאסר
 את הפצת העולם הזה במחנות צה"ל בי-
 תקופת כהונתו כרמטכ"ל — הוא יותר
 ממגוחך, הוא פשוט מטופש. אולם טענתו
 כאילו אבנרי עצמו טען כך במאמרו
 ("הדמוקטור", העולם הזה 2069), היא
 זילזול גמור באינטליגנציה של הקורא.
 באותו מאמר ניסה אבנרי להציג את
 ידין כאנטי-מאבק מוחלט. יהיה מאין
 כמותו, אדם נוקשה המולול בזולת וי-
 אנטי-דמוקרט בהשקפת-עולמו. את פרשת
 העימות עם ידין בתקופת כהונתו כי-
 רמטכ"ל סיפר אבנרי כהמחשה לכך ש-
 הערכת אופיו של האיש נבעה אצל אנשי
 העולם הזה מניסיון אישי, פרי אותה
 התנגשות חזיתית. הערכתו של ידין כיום
 את אותה פרשה מעידה רק שהאיש לא
 השתנה מאז כמלוא-גימיה, וכי האופי הי-
 סמכותי-הכפייתי שלו לא השתפר במאום.

התמונה שעוררה את חמתו של ידין ("העולם הזה" 662)
 לחיילת במדים אסור להסתרק!

הכתבה קיבל אבנרי ציריגוס, שלפיו
 עליו להתייצב תוך 48 שעות לשירות
 מילואים.
 פיתאומיות ההודעה עמדה בתירה ל-
 התחייבות צה"ל לאזרחים לתת הודעה של
 חודש מראש על כל קריאה למילואים.
 אבל אבנרי, היחידי מבין עורכי העיתונות
 הישראלית או שהיה משוחרר צה"ל, נכה
 מילחמה ופצוע-קרב, היה דרוש לצה"ל
 באופן חיוני ובהול. הוא הוצב לשמור
 בשער אחד המחנות באיזור תל-אביב.
 גם אם ייגאל ידין רואה בפרשה מעין
 זו "סיכסוך אישי", לא כך אנחנו. אין
 כאן עניין של חיסול חשבונות שתחלו
 לפני 27 שנה. יש כאן מאבק נגד הסכנה
 שאדם מסוגו של ייגאל ידין יגיע ל-
 שילטון במדינה.

זה מוציץ כבדיחה גרועה, אבל
 עובדה, גם כיום דוגל ייגאל ידין בדיעה
 שהיתה זו כתבה ש"פגעה מאד במוראל".
 אנני חושב שצריך להוסיף מילים על
 מה שאמר ידין בראיון עם בשן. כאשר
 אדם, המתימר להיות רציני, חושב שיש
 בסמכותו לקבוע מה פוגע במוראל ומה
 לא, איך צריכים לעיתונים לכתוב ואילו
 תמונות עליהם לפרסם, מופיע על הבמה
 הפוליטית בישראל כנושא דגל הדמו-
 קרטיה, זהו אחד ממחנות-האבסורד הגדור
 לים ביותר.

בראיון עם רפאל בשן אין ייגאל ידין
 מדייק, הוא טוען בו כאילו בעיקבות
 פירסום אותה כתבה אסר את הפצת העולם
 הזה במחנות צה"ל, וכי רוב הרמטכ"לים
 הלכו בעיקבותיו והמשיכו בקו זה. אופיי-
 ני לסיגנונו המטעה של האיש.
 אולם השתלשלות הדברים האמיתית
 היתה כדלהלן:

כתב אבנרי באותה כתבה בין השאר:
 "אני שואל בכל הרצינות שלא אפיקור-
 סית: היש בכלל צורך בכל אלה? לשם
 מה לומדת צעירה להשתמש בסטן —
 כשברור לחלוטין שלא תשתמש בו לעולם?
 לשם מה היא צריכה להציע (לפעמים
 לטוראית ראשונה הממלאת תפקיד של
 סמל). או לשחק בשמאל-ימין?"

הצבא זקוק למיספר מסויים של בנות
 לתפקידים מיוחדים: פקידות, חובשות,
 קשריות, מקפלות-מצנחים. האם לצורך זה
 יש צורך ב"צבא-נשים"? מדוע לא יהיה
 לבנות שירות-נשים כדוגמת השירות הי-
 קיים באנגליה ובאמריקה — שירות ללא
 כל הבולשיט הצבאי?"
 חלק אחר של הכתבה התייחס לפטור
 שניתן לבנות המצוירות על דתיותן, מי-
 שירות בצה"ל. כתב אז אבנרי: "לפני
 חודשים אחרים החליטה הכנסת להאריך
 את שירות הבנות לשנתיים. איש מן הי-
 צירים לא טרח לשאול אם אומנם זקוק
 הצבא למיספר כה רב של בנות, ואם
 כדאי לבזבז על גיוס זה את האמצעים
 המייעדים לחינוך הצבאי. חוק זה נתקבל
 מטעמים דמוגיים, כלל כל שבזבז מוחשי."
 "האמת הפשוטה היא שרק חלק מה-
 בנות החייבות גיוס גויסו. השאר השי-
 תמטו באמתלה של "מצפון" דתי, או
 זכו ב"דחיה". מדוע? אין בהן צורך. הן
 תוצאה היא עוול משווע. חלק של החייבות
 גיוס (וביניהן דווקא המשכילות: אחיות,
 סטודנטיות, סמנריסטיות, שהציבור זקוק

תמו